

„Ha segít az ember, a lelke felemelkedik”

Interjú Kis Gábor munkatársunkkal

- Kedves Gábor! Kérlek, röviden mutatsz be a magazin olvasóinak, pár szóban meséld a gyerekkorodról, fiatal korodról is.

- Kis Gábor vagyok, Bács-Kiskun megyében, Tasson lakom.

Átlagos gyerekkorom volt, négyen voltunk fiúk, a két húgom pici volt, mikor tizenöt éves koromban munkába mentünk az egyik bátyámmal, és elűtött minket egy kisteherautó. Bátyám meghalt, én pedig kerekesszékebe kényszerültem. Kezdetekben csakis a nehézséget véltem felfedezni a kerekesszékes létben, de mára már boldog életet élek. Ehhez természetesen rögös út vezetett, ami által nagyon sok tanítást kaptam.

- Mióta dolgozol és milyen munkakörben az MPE OCM Segítő Szolgálat Kunszentmiklósi Telephelyén? Hogy érzed magad a szervezetben belül?

- Munka nélkül voltam 2014-ben, és a kunszentmiklósi telephelyvezető megkeresett, megkérdezte, hogy lenne-e kedvem önkéntesen segíteni munkájukat. Öt hónapon keresztül minden nap bementem az irodába, és ameddig csak erőm engedte, dolgoztam. Időközben lett egy munkahelyem, de változatlanul mentem minden nap. Egyik nap munka közben felhívott Marika (a telephelyvezető) és megkérdezte, hogy lenne-e kedvem náluk/velük dolgozni. Másnap felmondtam a munkahelyem és átnyergettem az OCM-hez.

Nyilván önkéntesként nem dolgozhatam úgy, mint munkaszerződéssel, nem lehetett betekintésem dolgokba. A munkaszerződésnek köszönhetően kaptam a különböző adminisztrációs feladatokat éveken keresztül a házi segítségnyújtásban, majd ez évtől az étkeztetésben.

- Hogyan és mi módon jutott eszedbe mozgáskorlátozottként egy futóversenyen való elindulás handbike-kal? Milyen motivációd volt?

- Nagyon zsúfolt volt egyszer az egyik napom, és valamivel le kellett vezetnem a bennem lévő feszültséget, így munka után elindultam kerekesszékelemmel – 14 km lett a vége. Pár nap elteltével az interneten megláttam egy jótékonyági futást, amit az a mentőállomás szervezett, akik 27 éve ott voltak és segítettek a bal esetünk napján. Online beneveztem 2

km-re. Elmentem a nagy napon, és egy erős 10 km lett a végén, nagyon meleg augusztusi nap volt. Nem handbike-kal indultam el az első versenyemen. Hatalmas élmény volt, minden versenyző megvárt. Az utolsó 200 méter volt a legnehezebb, küzdöttem a könnyeimmel. Tapssal, biztatással és mentőszírényával vártak. Különdíjjal a dobogóra tettek hárman, és mindenki megtapsolta a teljesítményemet. Itt vette kezdetét az életemben a futás szerelme.

Az ott kapott érem számomra a LEGNAGYOBB, holott több versenyen is túl vagyok már. A siklóernyőzés nyújtotta frenetikus élmény után elmondhatom, hogy félmaratonista és maratonista vagyok, mindezeket handbike-kal küzdöttem le, ami nagy erőfeszítés, a maraton pedig kihagyhatatlan, viszont embert próbáló teljesítmény, már tudom.

- Milyen nehézségekkel kell szembenézned az edzések, versenyek során?

- Tudni kell, hogy Ádám edzőtársam vak. Természetesen ezt nem a

sajnáltság(a) szempontjából mondom. Csupán azért, hogy bele tudjon gondolni mindenki, hogy vannak nehézségek az edzésben. Minden információt mondanom kell, ami az út milyenségével kapcsolatos, így egy 10 km-es edzés végére nem csak fizikailag fáradok el.

Nekem például egy kavics is problémát tud okozni a kerekesszékekkel való közlekedésben, Ádám miatt viszont mindenre figyelnem kell, mindent időben kell mondanom, mert egy későn mondott utasítás végzetes lehet.

- Mesélnél róla, hogyan kezdődött a közös munka?

- Tavaly december 24-én egy kérdéssel indult a közös edzés. Megkérdeztem Ádámot késő este, hogy lenne-e kedve futni velem egy maratont. A válasz egyből jött: „IGEN”. Ádám is szereti a kihívásokat. 2019 szilveszterekor átfutottunk az újévbe, ezzel tettünk pecsétet a közös tervünkre. Elkezdtünk kettesben edzeni, és a kis tervünk egyre nagyobb duzzadt. Ha már futunk, adjuk is el a kilométereket, ezzel segítségünk a sérült gyerekeken. Gondolatom: ha segít az ember, a lelke felemelkedik.

Az Alapítvány, aminek a munkásságára kezdtünk el gyűjteni, guide-ot (segítőket) biztosít a futáshoz, ők segítenek a több ezres tömegben az útvonalat biztosítani. Meg is kezdődött a gyűjtés, de ez felfüggesztésre került a vírusnak köszönhetően.

- Mi a következő nagy kihívás a sportban, ami előtted/előttetek áll? Erről számolj be egy picit.

- Vállalásunk a félmaraton volt április 5-én, de a vírusnak köszönhetően ez halasztást nyert.

Minap beszéltük meg épp, hogy szeptember 6-án (Wizzair félmaraton) és október 11-én (SPAR maraton) fogunk együtt futni.

Ilyen még Magyarországon és a világon nem volt, hogy sérült segítsen sérültnek leküzdeni ekkora távokat.

Merjen kilépni mindenki a saját komfortzónájából és irányítsa saját hajóját!

Az alábbi támogatói linken több információ olvasható:

<http://suhangyalok.hu/suhangyal/362/negy-kereken-szemtelenul>

Megkérdeztük telephelyvezetőinket!

„A Segítő Szolgálat kezdete óta itt dolgozol. Mi motivál a munka során nap mint nap azóta is?”

**- MPE OCM Segítő Szolgálat Kalocsai Telephelye -
Kánászi-Nédó Tibor, telephelyvezető**

- Azt gondolom, ha az ember valaminek az alapításában, létrehozásában részt vesz, azt akkor komolyan veszi, sajátjának érzi. Így vagyok ezzel én is! Ezért talán mondhatom magamról, hogy e téren röghöz kötött vagyok. Szeretem a munkámat, szeretem az embereket, szeretem Istent, aki meghallgatta és valósággá tette az imádságomat, miszerint segítettből segítő lehetek. Nagyon jól kialakított infrastruktúrával rendelkezik

Telephelyünk, és nagyon jó a kollektíva, igen erős a csoportkohézió. Motivációnak az előrejutást tekintem, a szakmai fejlődés lehetőségét. Valamint, hogy részese lehetek nap mint nap egy másik ember életének, hogy segítő jobbot nyújthatok elvárások nélkül. Roma származásúként nagy érték, ha elfogadnak, ha egyenrangúként kezelnek, és egy irányba tartanak velem. Ez lelkesít a továbblépéshez.

**- MPE OCM Segítő Szolgálat Mátészalkai Telephelye -
Szabados Dávid, telephelyvezető**

- Az itteni munkám során a legjelentősebb motivációs tényező számomra Durkó Albert misszióvezető személye és elhivatottsága. Mindig szimpatikus volt, ahogyan a legkülönbébb emberekből igyekszik csapatot formálni, és mindenki képes a missziós céljai mentén motiválni és integrálni.

Én egy olyan munkakörnyezetet tapasztaltam meg itt, amiben mindenki értékesnek érezheti magát, ahol a rendszer tetejétől az aljáig mindenki meg van becsülve és emberként van kezelve. Hiszem, hogy a misszióvezetőnk Isten támogatását, áldását bírja, és a döntéseiben segíti, ezért találja meg a megfelelő személyeket, akik felépítik az álmait. Én is azok közé sorolom magam, akik lelkesen és örömmel teszik ezt a saját hatáskörükben.

**- MPE OCM Segítő Szolgálat Mezőkövesdi Telephelye -
Takácsné Váradi Anikó, telephelyvezető**

- Ha munkánk során az egyéni célok és ambíciók támogató munkakörnyezettel találkozunk, abból sikerélmény születik. Ebből jöhet aztán az, amit önmegvalósításnak hívunk. Ez így persze nagyon jól hangzik, de a sikert megalapozó motivációt egyáltalán nem könnyű fenntartani. Pedig szükség van rá, méghozzá minden egyes nap.

Hosszú távon fenntartani a motivációnkat csak akkor tudjuk, ha azt csináljuk, amit szeretünk, vagy megtanuljuk szeretni azt, amit csinálunk, és olyan környezetben, közeget tesszük mindezt, ami támogat is ebben. Motivációs erőforrás lehet az is, ha képezzük magunkat és fejlesztjük a képességeinket. A motiváció döntés kérdése is, nem mindig megy magától, szóval hajrá, motiváld magad minden nap! Életemben sokszor szembesültem kudarcokkal, de soha nem adtam fel semmit, és kifogások helyett mindig megoldásokat kerestem nap mint nap.

**- MPE OCM Segítő Szolgálat Várpalotai Telephelye -
Kasza Anita, telephelyvezető**

- Az én munkám az időssekkal sokkal azelőtt kezdődött, hogy a Segítő Szolgálat útjára indult. Tizenhat évesen Isten megszólított egy igéje, a Jakab 1:27 által. Ettől kezdve sorra látogattam a gyülekezet szükségben levő idős tagjait, és segítetttem, ahol tudtam. Évekkel később, gyermekeim születése után,

munkahelyért imádkoztam. Ekkor érkezett a megkeresés, hogy Várpalotán indítsuk el a Segítő Szolgálat munkáját. Nagy öröm, hogy azzal foglalkozhatok, amiben örömet lelem, és amivel szolgálhatok Istennek is. Ezáltal vált számomra ez a munkahely nem teherre, hanem egy olyan dologgá, aminek szívesen vagyok a részese. Úgy gondolom, hogy nemcsak mi, dolgozók, de a Segítő Szolgálat is sok változáson ment keresztül az elmúlt évek alatt. Mégis az a legjobb számomra ezen a munkahelyen, hogy a középpontban az van, aki a személyes életében is: Jézus Krisztus (és a neki való szolgálat). Ez a tény pedig motivációt ad számomra, hogy mindennap újult erővel fussak neki annak, amire Ő elhívott.